

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

XX

bytem XX

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. OD 832/18-3/67.1/18232/Rg,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 9. 2018, č. j. OD 832/18-3/67.1/18232/Rg, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení dopravně správních agend, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 7. 2018, sp. zn. 444/2018/SPR/DSA/Sl, č. j. 64174/2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 2. 2018 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaný řádně nerefletoval na odvolací důvody, nezabýval se předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí tohoto odvolacího orgánu (které žalobce v žalobě konkrétně označil a soudu spolu s rozhodnutím Městského úřadu Písek předložil) vyplývá praxe tohoto odvolacího správního orgánu, který v prakticky shodných věcech posuzoval, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobitelným podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval žalobce za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.
3. Následně žalobce uplatnil žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobivosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, když, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Žalobce předložil spolu s žalobou rozhodnutí v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, kdy tato rozhodnutí mají sloužit jako důkaz praxe vyplňování bloků z hlediska jejich náležitostí. Například série [REDACTED] č. bloku [REDACTED] a série [REDACTED] č. [REDACTED] nesplňují dostatečnou individualizaci skutku podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série [REDACTED] č. bloku [REDACTED] plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.
4. K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobitelným podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy,

kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřipustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci.

5. K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:
6. K pokutovým blokům ze dne 6. 2. 2018 a 15. 8. 2016 žalobce shodně namítal, že není přesně zjištěna osoba přestupce, údaje jsou částečně nečitelné a nebyly vypsány požadované údaje (rodné číslo, datum narození), ověření totožnosti v rozhodnutích nebylo dostačující. Podle žalobce není řádně (nečitelnost, nekompletnost) uvedena doba spáchání přestupku a údaj je proto nepřezkoumatelný. Rovněž nebylo jednoznačně stanoveno místo spáchání přestupku, protože informace o něm neobsahuje všechny údaje, názvy obce i ulice nejsou úplné, resp. uvedeny v nesrozumitelné zkratce. Z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačně skutková podstata, ani její propojení s porušenou povinností. Právní kvalifikace přestupkového jednání byla uvedena zkratkovitě, kdy byl uveden konkrétní paragraf, ale ne už body ustanovení atd. Tato vada znemožňuje přesné určení protiprávního jednání a odpovědnost žalobce za tato jednání. Zápis týkající se protiprávního jednání je vágní a neodborný a také částečně nečitelný, což potvrzuje nesprávnost napadeného rozhodnutí. Ze zápisu vyplývá porušení § 18, ale ne jakého písmena či bodu. Výše uložené sankce není zcela zřetelná a není možné ověřit, zda jednotlivé údaje (výše sankce uvedená číslem a slovy) korespondují. Podle žalobce rovněž chybělo uvedení místa vydání rozhodnutí a vlivem zápisu není přezkoumatelné, zda byly uvedeny všechny údaje o oprávněné osobě, a to včetně jejího podpisu. Datum vyhotovení a převzetí rozhodnutí žalobcem byla uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí. Z rozhodnutí pak nebyl zřetelný podpis žalobce prokazující souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.
7. K pokutovému bloku ze dne 6. 2. 2018 žalobce dodal, že rozhodnutí nejednoznačně označuje formu zavinění.
8. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a také za jaký skutek byly pokuty v blokových řízeních uloženy. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje. Dále uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zaobíral kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Oba správní orgány posuzovaly podklady z hlediska způsobilosti podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, zcela v souladu se stávající judikaturou. Žalovaný se k této problematice dostatečně vyjádřil v odůvodnění.

IV. Zjištění ze správního spisu

11. Výpisem z bodového hodnocení řidiče bylo doloženo, na základě jakých přestupků žalobce dosáhl 12 bodů. Dne 13. 2. 2018 podal žalobce námitky do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 12. 2. 2018. V odůvodnění námitek žalobce uvedl, že nesouhlasí s veškerými záznamy bodů v registru řidičů a navrhl, aby spisový materiál byl doplněn o rozhodnutí, kterými byl žalobce uznán vinným z přestupků.
12. Správní orgán I. stupně měl k dispozici oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 8. 2016 a o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 7. 2. 2018, výpis z evidenční karty řidiče a výpis z bodového hodnocení řidiče. Dále byly vyžádány kopie pokutového a příkazového bloku.
13. Řízení o námitkách bylo přerušeno usnesením ze dne 15. 3. 2018 z důvodu podání návrhu na provedení přezkumného řízení ve věci přestupku ze dne 6. 2. 2018, po uplynutí stanovené lhůty správní orgán I. stupně v řízení pokračoval (následně správní orgán I. stupně obdržel vyrozumění, že podnět nebyl shledán důvodným).
14. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2018 byly námitky žalobce zamítnuty podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 6. 2. 2018 byl potvrzen. Správní orgán I. stupně nejprve shrnul obsah obdržených oznámení o přestupcích a uložených pokutách, poté se zabýval jednotlivými bloky ze dne 15. 8. 2016 i 6. 2. 2018, ale i poskytnutým rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval jednotlivými náležitostmi bloků z hlediska jeho určitosti a srozumitelností. Shledal, že bloky obsahují všechny náležitosti, údaje jsou srozumitelné a dostatečné. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce brojil proti nezpůsobilosti bloků k zápisu bodů do registru řidičů, nemělo se tak dít v obecné rovině, ale bylo třeba uvést konkrétní výhrady. Prvostupňový orgán doplnil, že při posuzování pokutových bloků vycházel z ustálené judikatury správních soudů, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, podle kterého správní orgán zkoumá pouze to, zda je tu způsobilý podklad pro záznam, správní orgán však nezkoumá správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci,

na jejichž základě došlo k záznamu bodů (uplatní se presumpce správnosti správních aktů). A rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016, č. j. 9 As 152/2016-18,

a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15 A 135/2015-41, k předmětu řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Správní orgán I. stupně ověřil, zda byl za uvedené přestupky zaznamenán správný počet bodů dle relevantní přílohy zákona o silničním provozu. V závěru shledal námitky žalobce neodůvodněnými, neboť položky na blocích byly náležitě vyplněny a bloky byly způsobitelnými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče.

15. Blanketní odvolání ze dne 7. 8. 2018 žalobce dodatečně doplnil. Obecné odvolací námitky směřovaly do přezkoumatelnosti rozhodnutí a způsoblosti podkladů pro zápis. V odvolání bylo napadnuto i používání zkratk k popisu přestupkového jednání. Podle žalobce nebyly naplněny náležitosti pokutových bloků. Podle žalobce nemůže být oznámení o uložení pokuty dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Důkazem mělo být detailní posouzení jednotlivých pokutových bloků. Odvolání zmínilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského i Jihočeského kraje, která se nezpůsobilostí podkladů pro záznam do registru řidičů zabývala. Dále se žalobce v odvolání vyjadřoval konkrétně k jednotlivým blokům a zpochybňoval údaje uvedené v jednotlivých kolonkách, shodně jako v žalobě.
16. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2018 žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nejprve posoudil námitku týkající se vad výroku prvostupňového rozhodnutí a s touto námitkou se neztotožnil. Předmětný výrok splňoval všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně reagoval na základě řádně vyplněných bloků, podle kterých byly žalobci body zaznamenány, nejen na základě oznámení o přestupcích. Pokutový blok dle žalovaného obsahuje požadavky kladené na něj § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Příkaz uložený na místě obsahuje náležitosti dle § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ohledně odkazu na rozhodnutí Krajských úřadů Moravskoslezského kraje a kraje Jihočeského žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky vztahující se k těmto rozhodnutím. Ohledně vypořádání této námitky se žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 15. 2. 2016, č. j. 59 A 68/2015-52, kde byla řešena obdobná otázka. Žalovaný se poté podrobně zabýval náležitostmi bloků a na základě skutečností v nich uvedených dovodil, že odvolací námitky jsou nedůvodné. Na podporu svých závěrů ve vztahu k popisu přestupkového jednání žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014-39.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno,

s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

18. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

19. V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů,

plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

Nepochybně tyto závěry lze vztáhnout také k příkazním blokům vydaným od 1. 7. 2017 dle § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky.

20. První žalobní bod, který se týká nereflexování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015, sp. zn. 59 A 118/2017, z poslední doby např. pod. sp. zn. 59 A 46/2018 či 59 A 63/2018 nebo 59 A 86/2018. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.
21. K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.
22. Soud má za to, že napadené rozhodnutí se plně vypořádalo jak s odvolacími důvody uplatněnými v obecné rovině, včetně odkazu na rozhodnutí vydávaná jinými krajskými úřady, tak i s konkrétními výtkami, které žalobce vůči jednotlivým předmětným blokům vznesl. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.
23. Odvolává-li se žaloba znovu v úvodní části na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, uvádí soud, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.
24. Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Stezemi, které žaloba ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém (příkazním) řízení soudu přdestřela, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce

kvalifikaci

skutku,

jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám

na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému (příkazovému) bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění

do 30. 6. 2017, resp. ve znění od 1. 7. 2017 příkazem na místě] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku, resp. příkazového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového, resp. příkazního řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, resp. od 1. 7. 2017 § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž povaze blokového řízení, resp. příkazního řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém (příkazovém) bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

25. Teprve v další části žalobního bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům (*pozn. soudu* žalobce nereflexuje, že po 1. 7. 2017 jde o příkazové bloky). Soud zdůrazňuje, že žalobce tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustil, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.
26. K námitkám ohledně nedostatečné identifikace osoby obviněného, soud uvádí, že je neshledal důvodné. Pokutový blok má zákonné náležitosti ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona o přestupcích. Plyne z něj, že přestupcem byl žalobce, ten byl označen jménem a příjmením, rodným číslem a adresou bydliště, identifikován byl podle občanského průkazu. Na pokutovém bloku byl uveden podpis žalobce i datum převzetí pokutového bloku. Ve vztahu k příkazovému bloku soud uvádí, že i v něm byl žalobce identifikován způsobem odpovídajícím požadavku § 92 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky, za dostačující se považuje uvedení data narození žalobce, totožnost žalobce byla ověřena podle občanského i řidičského průkazu. I příkazový blok obsahuje datum jeho převzetí, žalobce ho podepsal, čímž dal najevo souhlas s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě a potvrdil řádné uvedení údajů ve všech částech bloku.
27. Obsahuje-li pokutový blok ze dne 15. 8. 2016 právní kvalifikaci „§125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“, považuje soud tento popis za postačující. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. Tedy žalobce při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. V pokutovém bloku bylo dále uvedeno „porušil § 18/4 z.č. 361/2000 Sb R50/74/71“, z těchto zkratek běžně užívaných

v blokovém řízení vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když mu byla naměřená rychlost 74 km/h, po odečtu odchylky přístroje činí naměřená rychlost 71 km/h a že byl překročen rychlostní limit v obci 50 km/h. Jednání žalobce bylo dostatečně zachyceno ve smyslu § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. V pokutovém bloku bylo konkretizováno místo spáchání přestupku a čas „Dne 15.8.2016 v 14:25 hodin Františkov n/Pl z č.p.56“, místo i čas přestupku byly dostatečné a srozumitelné. Dále je zde otisk úředního razítka s textem „Policie Jablonec nad Nisou“, identifikační číslo a podpis policisty, místo i datum vydání pokutového bloku. Soud zdůrazňuje, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinil. V pokutovém bloku nebylo nutné podrobněji rozepisovat přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Pokutový blok považuje soud za dostatečně určitý, srozumitelný a čitelný.

28. Obsahuje-li příkazový blok ze dne 6. 2. právní kvalifikaci „§125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“ a dodatek „§ 18/4 zč 361/2000Sb.“ v rámci popisu skutku, považuje soud tyto údaje za postačující, v souladu s § 92 odst. 1 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 uvedeného zákona, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Tomu odpovídá popis skutku slovy „rychlost v obci 50/79/76 km/h § 18/4 zč 361/2000 Sb“. Z těchto zkratek běžně užívaných při vyplňování bloků vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když mu byla naměřená rychlost 79 km/h, po odečtu odchylky přístroje činí naměřená rychlost 76 km/h a že byl překročen rychlostní limit v obci 50 km/h. Opět je zde konkretizován čas a místo spáchání přestupku údaji „6. 2. 2018 v 14:40 hod Ústí nad Labem ulice Žižkova U Směnární“, časově i místně bylo přestupkové jednání žalobce dostatečně zachyceno podle § 92 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky. S namítaným nejednoznačným označením formy zavinění v příkazovém bloku se soud neztotožňuje, neboť forma je jednoznačně na bloku označena škrtnutím nehodící se varianty, je tedy jasné, že bylo shledáno zavinění ve formě nedbalosti v souladu s § 92 odst. 2 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud znovu konstatuje, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě a vydání příkazového bloku, což jsou podmínky pro vydání vyřešení přestupku na místě vydáním příkazu na místě a příkazového bloku podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 92 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, to však žalobce neučinil. A znovu lze uvést, že v příkazovém bloku nebylo nutné podrobněji rozepisovat přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení uvedené povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Příkazový blok považuje soud za dostatečně určitý, srozumitelný a čitelný. I tento příkazový blok byl opatřen úředním razítkem Policie ČR, je na něm

identifikován policista, který ho vystavil a zároveň podepsal, je na něm uvedeno i místo a datum vystavení.

29. Ze shodných a převážně obecných formulací žalobních námitek je zjevné, že námitky jsou uplatněny bez znalosti konkrétních údajů, které byly v pokutovém či příkazovém bloku vyplněny.
30. Rovněž lze shrnout, že obecné námitky ohledně specifikace místa spáchání přestupkového jednání, které opět žalobce uplatnil ve vztahu ke všem pokutovým (příkazovým) blokům týkajícím se porušení povinnosti dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci neshledal soud důvodnými. Popisem místa spáchání přestupků se v napadeném rozhodnutí ve vztahu ke všem blokům podrobně zabýval žalovaný a soud se s jeho závěry ztotožnil, jak rozvedl v předchozích bodech rozsudku. Žalobce namítá pouze formální nedostatky, aniž by se současně bránil tomu, že daný přestupek v uvedeném místě nespáchal, že nesouhlasil na místě s jeho kvalifikací, netvrdí, že nepodepsal pokutový, resp. příkazový blok či byl k podpisu donucen. Za takové situace nebylo nutné v blocích ještě podrobněji popisovat místo přestupkového jednání, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích, resp. si soud neumí představit podrobnější identifikaci místa než uvedením obce, ulici a jejího úseku uvedením přesného místa – zde č. p. či názvem objektu.
31. Soud tedy uzavírá tím, že předmětné bloky, konkrétně pokutový blok ze dne 15. 8. 2016 a příkazní blok ze dne 6. 2. 2018, jejichž nedostatky žalobce namítal, správní orgány správně posoudily jako způsobilé podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů.
Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým blokům, ve vydaných pokutových (příkazních) blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení, resp. příkazním řízení na místě uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), e) bod 1 zákona o přestupcích, resp. § 91 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

VI. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

35. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. květen 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu